

ОПОВРГАВАЊЕ ТРОЈСТВА РЕЧИМА ИСУСА

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿إبطال التثليث بأقوال المسيح عليه السلام﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Оповргавање Тројства речима Исуса

Први цитат:

У Јеванђељу по Јовану (17:3) се наводи Исусов разговор с Богом:

„А ово је живот вечни да познају Тебе јединог истинитог Бога, и кога си послао Исуса Христа.“

Ето, тако је Исус објаснио да се вечни живот задобија вером у Божије јединство и посланство његовог веровесника Исуса. Он није рекао: "Вечни живот се добија вером у божије тројство или вером да је Исус Бог и син Божији." Пошто се овде ради о разговору Исуса са Богом, излишан је сваки страх од јевреја. Да је вера у тројство и боголикоост Исуса пут спасења, он би га објаснио. Међутим, пут ка спасењу и вечном животу је веровање у стварну Божију једноћу и посланичку мисију Исуса, нека је мир на њега. Супротно убеђење је вечита пропаст и јасна заблуда, јер је Божије јединство сушта супротност тројству, као што је Исусово постојање у својству веровесника сушта супротност Исусу као Богу! Онај који шаље није исти као и послани.

Други цитат:

У Јеванђељу по Марку (12:28-34) се каже:

„(28) И приступи један од књижевника који их слушаше како се препиру, и виде да им добро одговара, и запита Га: Која је прва заповест од свих? (29) А Исус одговори му: Прва је заповест од свих: Чуј Израилу, Господ је Бог наш Господ једини; (30) И љуби Господа Бога свог свим срцем својим и свом душом својом и свим умом својим и свом снагом својом. Ово је прва заповест. (31) И друга је као и ова: Љуби ближњег свог као самог себе. Друге заповести веће од ових нема. (32) И рече Му књижевник: Добро, учитељу! Право си казао да је један Бог, и нема другог осим Њега; (33) И љубити Га свим срцем и свим разумом и свом душом и свом снагом, и љубити ближњег као самог себе, веће је од свих жртава и прилога. (34) А Исус видевши како паметно одговори рече му: Ниси далеко од царства Божјег. И нико више не смеше да Га запита.“

Исти текст се налази и у Јеванђељу по Матеју (22:34-40):

(34) А фарисеји чувши да посрами садужеје сабраше се заједно. (35) И упита један од њих

законик кушајући Га и говорећи: (36) Учитељу! Која је заповест највећа у закону? (37) А Исус рече му: Љуби Господа Бога свог свим срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом. (38) Ово је прва и највећа заповест. (39) А друга је као и ова: Љуби ближњег свог као самог себе. (40) О овима двема заповестима виси сав закон и пророци.

Претходни цитати потврђују да је прва и најважнија опорука, у Старом завету и књигама осталих веровесника, заповест која води ка спасењу садржана у вери да је Бог један и да мимо Њега другог Бога нема.

Да је вера у тројство и боголикоост истинита, била би поменута и објашњена у Старом завету и књигама осталих веровесника, а Исус, нека је мир на њега, би на питање одговорио: "Прва заповед је вера у једног Бога који је сједињен од троје, а ја сам други члан тог божанског савеза и Син Божији." Међутим, Исус, нека је мир на њега то никада није рекао, и не само то, него, у Старом завету и књигама осталих веровесника за такво веровање не постоји ни алудирање, него се, напротив, тврди да је пут спасења истинска вера у једног Бога, опречна вери у тројство и вери да Бог има судруга и сина.

Књиге Старог завета су препуне јасних текстова о вери у једног Узвишеног Бога.

Поновљени закон (4:35-40):

„(35) Теби је то показано да познаш да је Господ Бог, и да нема другог осим Њега. (36) Дао ти је да чујеш глас Његов са неба да би те научио, и показао ти је на земљи огањ свој велики, и речи Његове чуо си испред огња. (37) И што му мили беху оци твоји, зато изабра семе њихово након њих, и изведе те сам великом силом својом из Мисира, (38) Да отера испред тебе народе веће и јаче од тебе, и да тебе уведе у њихову земљу и даде ти је у наследство, као што се види данас. (39) Знај дакле и памти у срцу свом да је Господ Бог, горе на небу и доле на земљи, нема другог. (40) И држи уредбе Његове и заповести Његове, које ти ја данас заповедам, да би добро било теби и синовима твојим након тебе, да би ти се продужили дани на земљи коју ти Господ Бог твој даје засвагда.“

Поновљени закон (6:4-5):

„(4) Чуј, Израилу: Господ је Бог наш једини Господ. (5) Зато љуби Господа Бога свог из свега срца свог и из све душе своје и из све снаге своје.“

Књига пророка Исаије (45:5-6):

„(5) Ја сам Господ, и нема другог, осим мене нема бога; опасах те, премда ме не знаш, (6) Да би познали од истока сунчаног и од запада да нема другог осим мене; ја сам Господ и нема другог.“

Књига пророка Исаије (46:9):

„(9) Памтите шта је било од старине; јер сам ја Бог, и нема другог Бога, и нико није као ја.“

Трећи цитат:

У Јеванђељу по Марку (13:32) се каже:

„А о дану том или о часу нико не зна, ни анђели који су на небесима, ни Син, до Отац.“

Ова изјава побија учење о тројству и боголикости Исуса, нека је мир на њега, зато што Исус, нека је мир на њега, ограничава знање о Судњем дану само на Бога, искључујући да он или било ко од створења поседује знање о њему. Он се, дакле, у незнању изједначава са осталим створењима. Да је Исус, нека је мир на њега, Бог знао би када ће се

десити Судњи дан и не би своје знање о томе демантовао.

Четврти цитат:

У Јеванђељу по Матеју (27:46 и 50) се каже:

„(46) А око деветог сата повика Исус гласно говорећи: Или! Или! Лама савахтани? То јест: Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио? (50) А Исус опет повика гласно и испусти душу.“

У Лукином Јеванђељу (23:46) стоји:

„И повикавши Исус гласно рече: Оче! У руке Твоје предајем дух свој. И рекавши ово издахну.“

Ове речи, које је по њиховом убеђењу изустиио Исус, нека је мир на њега, у последњим моментима свога живота, демантују његову божанску природу, јер да је он био Бог, не би тражио помоћ од другог Бога. Истински Бог је чист од мањкавости, као што су беспомоћност, посусталост, замор, вапљење, тражење помоћи, малаксалост и смрт. Он је Жив и преузвишен. У посланици Исаија (40:28) се каже:

„Не знаш ли? Ниси ли чуо да Бог вечни Господ, који је створио крајеве земаљске, не

сустаје нити се утруђује? Разуму Његовом нема мере.“

Постоји много одломака попут овога из Исаијине Посланице. Погледај: Исаију (44:6), Јеремију (10:10), Хабакук (1:12) и Прву Павлову Посланицу Тимотеју (1:17). Сви ови цитати указују на то да је истински Бог вечан, жив, пресвет, да не умире, да осим Њега нема другог Бога, да је чист од слабости, умора и неспособности. Па како онда слаби и пролазни смртник може бити Бог?! Они верују да је Бог кога је Исус тада призивао прави Бог, и у то не сумњају.

Читаоцу пада у очи одломак (1:12) из књиге Хабакук који је у старим издањима Књиге гласио овако: "Боже мој, Свече мој! Ти који не умиреш."

У њему се помиње арапска реч (ла темуту) са значењем (ти нећеш умрети) којом се негира смрт Узвишеног Бога. Међутим, у новијим издањима је тој речи избрисана само једна тачка што је потпуно изменило њено значење. Тако је, сада, уместо слова (т) уписано слово (н) = (ла немуту) што значи (ми нећемо умрети). Урадили су то због уверења да је Исус убијен. Реч (ла немуту) "нећемо умрети" у овом контексту нема никаквог значења и није јој овде

место. Видимо како их одбрана кривоверства наводи на искривљавање верских књига.

Пети цитат:

У Јеванђељу по Јовану (20:17) се преноси да је Исус, нека је мир на њега, рекао Марији Магдалени:

„Рече јој Исус: Не дохватај се до мене, јер се још не вратих к Оцу свом; него иди к браћи мојој, и кажи им: Враћам се к Оцу свом и Оцу вашем, и Богу свом и Богу вашем.“

Овом изјавом се Исус, нека је мир на њега, поистоветио са осталим људима у томе да је Бог и Отац његов као и њихов, како на њега не би слагали и рекли да је он Бог и Син¹ Божији. И као што су

¹ Реч син не би требало схватити дословно, јер се за многе посланике, па и за нас обичне људе у Библији каже "деца Божија". Излазак (4:22): **„А ти ћеш рећи Фараону: Овако каже Господ: Израиљ је син мој, првенац мој.“** Давно, пре него је Исус рођен, Бог је рекао Давиду (Псалми, 2:7): **„Казаћу наредбу Господњу; Он рече мени: „Ти си син мој, ја те сад родих.“** Дакле и Давид је такође рођени син Божији. Значење појма син Божији није дословно него метафорично (пренесено). То може бити било који Божији миљеник (онај кога Бог воли). Израз "син Божији", што означава љубав, наклоност и близину Божију, не односи само на Исуса, (Корићани, 6:18): **„И бићу вам Отац, и ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ Сведржитељ.“** Дакле према овим пасусима нема разлога да се Исус дословно сматра Божијим сином. Зашто онда и Адама не сматрати Божијим сином. Он није имао ни оца ни мајку, и такође је назван сином Божијим (Лука, 3:38): **„Сина Еносовог, сина Ситовог, сина Адамовог, сина Божијег.“**

његови ученици Божији робови, а не истински Божији синови, јер се овде ради о пренесеном значењу речи, тако је и Исус, нека је мир на њега, Божији роб, а не Божији син у дословном смислу речи. Тако, њихово "синовство" у односу спрам Бога не значи да су они богови, као што ни његово "синовство" не значи да је он Бог. Ове речи је Исус, нека је мир на њега, изустрио након што је ускрсно између мртвих, према њиховом веровању, тј. непосредно пред уздигнуће је викао да је он Божији роб и да је Један Бог и његов и њихов Бог. Изговарао је те речи до задњег момента свога боравка на овој земљи. Ово се слаже са Исусовим речима које наводи Узвишени Бог у Часном Кур'ану:

"Аллах² (Бог) је доиста и мој и ваш Господар, па се Њему клањајте." (Имранова породица, 51)

Стога је Исус син Маријин, нека је мир на њега, Божији посланик као што су били и други посланици, и Божије створење као и друга Божија створења. (оп.рев.)

² Илах је арапска реч која у преводу значи Бог. Са додавањем одређеног члана 'Ал' добија се 'Аллах' што представља властито име Једног Бога. Ми муслимани преферирамо употребу речи Аллах, уместо уопштеног имена Бог. Арапска реч Аллах је јединствена, нема јој сличне, док се са реч "бог" могу правити разне граматичке манипулације. Ако на реч бог додате наставке множине, добићете реч богови. Међутим, ако покушате додати плурал на реч Аллах, нећете успети, јер не постоји множина од речи Аллах. На реч "бог" можете додавати и наставке

"... клањајте се Аллаху, и моме и вашем Господару!" (Трпеза, 72 и 117).

"А Аллах је доиста и мој и ваш Господар, па се Њему клањајте." (Мерјем, 36)

"Аллах је и мој и ваш Господар, па се Њему клањајте!" (Украјина, 64).

Говор о тројству и боголикости Исуса је неспојив са овим речима и другим речима Исуса, нека је мир на њега, којима се он опростио од својих ученика пред уздигнуће. Он је све до тог трена позивао вери у једног јединог Бога, наређујући да се само Њему клања и објашњавајући да он, Исус, само Аллаху, своме Господару, робује.

Шести цитат:

Одломак у којима Исус, нека је мир на њега, изјављује да је он само човек, учитељ, посланик и веровесник коме се објављује је у Јеванђељима тако

за женски род, па ћете добити реч "богиња". Са речју Аллах не можете правити такве манипулације, она не спада под граматичко правило додавања наставака за род и број. Испред речи "бог" можете чак додавати и префиксе који дају слику о богу. Међутим, реч Аллах је јединствена, не могу јој се додавати чак ни префикси, тако да не постоји могућност замишљања слике Аллага Узвишеног. Због свега тога, ми муслимани радије употребљавамо реч Аллах од речи Бог. Мада, када се обраћамо немуслиманима, да би говор био што разумљивији, можемо у говору да користимо реч Бог уместо речи Аллах. (оп.рев.)

много да их је тешко и побројати. За оне који се желе обратити на ове наводе издвајамо само неке:

Јеванђеље по Матеју: 10:40; 11:19; 13:57; 15:24; 17:12, 22; 19:16; 21:11, 46; 23:8,10; 26:18.
Јеванђеље по Марку: 9:37,38; 10:35.

Јеванђеље по Луки: 4:43; 5:5; 7:16, 39, 40; 8:24, 45; 9:33, 38, 56; 10:16; 12:13; 13:33, 34; 17:13; 23:47; 24:19.

Јеванђеље по Јовану: 1:38; 4:19, 31,34; 5:23, 24, 36, 37; 6:14, 25; 7:15, 16, 17, 18, 52; 8:16, 18, 26, 28, 29, 40, 42; 9:11, 15, 17; 11:42; 12:44, 49, 50; 13:13, 14; 14:24; 17:3, 8, 18, 25; 20:16, 21.

Задовољавамо се цитирањем само неких:

У Јеванђељу по Матеју се каже:

„Који вас прима, мене прима; а који мене прима, прима Оног који ме је послао.“ (10:40)

„А Он одговарајући рече: Ја сам послан само ка изгубљеним овцама дома Израилјевог.“ (15:24)

„А народ говораше: Ово је Исус пророк из Назарета галилејског.“ (21:11)

У истој Књизи (23:10) је и Исусов, нека је мир на њега, говор ученицима:

„Нити се зовите Учитељи; јер је у вас један учитељ Христос.“

У Лукином Јеванђељу пише:

„А Он им рече: и другим градовима треба ми проповедити јеванђеље о царству Божијем; јер сам на то послан.“ (4:43)

У истом Јеванђељу, након описа Исусовог оживљавања мртваца, се каже:

„А страх обузе све, и хваљаху Бога говорећи: Велики пророк изиђе међу нама, и Бог походи народ свој.“ (7:16)

„Ко вас слуша мене слуша; и ко се вас одриче мене се одриче; а ко се мене одриче, одриче се Оног који је мене послао.“ (10:16)

У Јеванђељу по Јовану (5:36 и 37) се каже:

„(36) Али ја имам сведочанство веће од Јованова; јер послови које ми даде Отац да их свршим, ови послови које ја радим сведоче за мене да ме Отац посла. (37) И Отац који ме посла сам

сведочи за мене. Ни глас Његов кад чусте ни лице Његово видесте.“

У том Јеванђељу се, након чуда повећавања мале количине хране, каже:

„А људи видевши чудо које учини Исус говораху: Ово је заиста онај пророк који треба да дође на свет.“ (6:14)

“(15) И дивљаху се Јевреји говорећи: Како овај зна књиге, а није се учио? (16) ада им одговори Исус и рече: Моја наука није моја, него Оног који ме је послао. (17) Ко хоће Његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим.“ (7:15-17)

“(18) Ја сам који сведочим сам за себе, и сведочи за мене Отац који ме посла. (26) Много имам за вас говорити и судити; али Онај који ме посла истинит је, и ја оно говорим свету што чух од Њега. (29) И Онај који ме посла са мном је. Не остави Отац мене самог; јер ја свагда чиним шта је Њему угодно. (40) А сад гледате мене да убијете, човека који вам истину казах коју чух од Бога: Тако Авраам није чинио.“ (8: 18, 26, 29, 40)

„(10) Тада му говораху: Како ти се отворише очи? (11) Он одговори и рече: Човек који се зове Исус начини као, и помаза очи моје, и рече ми: Иди у бању силоамску и умиј се. А кад отидох и умих се, прогледах. (17) Рекоше, дакле, опет слепцу: Шта кажеш ти за њега што ти отвори очи твоје? А он рече: Пророк је.“ (9:10, 11,17)

„Који нема љубави к мени не држи моје речи; а реч што чујете није моја него Оца који ме посла.“ (14:24)

Исус, нека је мир на њега, је у овим изјавама јасно обзнанио да је он човек, учитељ својим ученицима, од Бога послани веровесник (пророк), да му Бог објављује и да не говори ништа осим истину коју је чуо од Узвишеног Бога. Достојан је објаве и брижан је над њом. Богу се ништа не скрива. Исус, нека је мир на њега, је своје следбенике подучавао објави онако како ју је примио од свога Господара. Њему је Узвишени Бог давао чуда. Али не њему као божанству или Своме сину, него њему у својству човека и веровесника.

Седми цитат:

Наведено је у Јеванђељу по Матеју (26: 36-46) следеће:

„(36) Тада дође Исус с њима у село које се зове Гетсиманија, и рече ученицима: Седите ту док ја идем тамо да се помолим Богу. (37) И узевши Петра и оба сина Зеведејева забрину се и поче тужити. (38) Тада рече им Исус: Жалосна је душа моја до смрти; почекајте овде, и стражите са мном. (39) И отишавши мало паде на лице своје молећи се и говорећи: Оче мој! Ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова; али опет не како ја хоћу него како Ти. (40) И дошавши к ученицима нађе их где спавају, и рече Петру: Зар не могосте један час постражити са мном? (41) Стражите и молите се Богу да не паднете у напаст; јер је дух срчан, али је тело слабо. (42) Опет по други пут отиде и помоли се говорећи: Оче мој! Ако ме не може чаша ова мимоићи да је не пијем, нека буде воља Твоја. (43) И дошавши нађе их опет где спавају; јер им беху очи отежале. (44) И оставивши их отиде опет и трећи пут па се помоли говорећи оне исте речи. (45) Тада дође к ученицима својим и рече им: Једнако спавате и почивате; ево се приближи час, и Син човечији предаје се у руке грешника. (46) Устаните да идемо; ево се приближи издајник мој.“

Одломци попут ових из Лукиног Јеванђеља (22:39-46), као и у њима наведене Исусове речи и

описи ситуација у којима се он нашао, јасно указују да се Исус, нека је мир на њега, клањао само Богу и да Исус није ни Бог, ни Син Божији, јер онај ко тугује, страдава, клања се, скрушено моли и умире може бити само створени човек, а никако Бог који ствара.

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.